

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, 17. juna 2021. godine
Ref. br.:RK1809/21

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI23/21

Podnosilac

Rabit Fazliu

**Ocena ustavnosti rešenja Vrhovnog suda Kosova CN. br. 11/20 od
26. oktobra 2020. godine**

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Arta Rama-Hajrizi, predsednica
Bajram Ljatifi, zamenik predsednika
Selvete Gërxhaliu-Krasniqi, sudija
Gresa Caka-Nimani, sudija
Safet Hoxha, sudija
Radomir Laban, sudija
Remzije Istrefi-Peci, sudija i
Nexhmi Rexhepi, sudija

Podnosilac zahteva

1. Zahtev je podneo Rabit Fazliu iz sela, Donje Karačevo, opština Kamenica (u daljem tekstu: podnosilac zahteva).

Osporena odluka

2. Osporena odluka je rešenje [CN. br. 11/2020] Vrhovnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Vrhovni sud) od 26. oktobra 2020. godine u vezi sa rešenjem [Rev. br. 45/2020] Vrhovnog suda od 9. marta 2020. godine.

Predmetna stvar

3. Predmetna stvar je ocena ustavnosti osporenog rešenja Vrhovnog suda, kojim su, prema navodima podnosilac zahteva, povređena njegova osnovna prava i slobode zagarantovane članom 3. [Jednakost pred zakonom], članom 22. [Direktna primena međunarodnih sporazuma i instrumenata], članom 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje], članom 32. [Pravo na pravno sredstvo], članom 46. [Zaštita imovine], članom 54. [Sudska zaštita prava] i članom 102. [Opšta načela sudskog sistema] Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav) u vezi sa članom 6. i članom 13. Evropske konvencije o ljudskim pravima (u daljem tekstu: EKLJP), kao i članom 1. Protokola br. 1 EKLJP.

Pravni osnov

4. Zahtev je zasnovan na stavovima 1. i 7. člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, članovima 22. [Procesuiranje podnesaka] i 47. [Individualni zahtevi] Zakona o Ustavnom sudu Republike Kosovo br. 03/L-121 (u daljem tekstu: Zakon) i pravilu 32. (Podnošenje podnesaka i odgovora) Poslovnika o radu Ustavnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Poslovnik).

Postupak pred Sudom

5. Dana 2. februara 2021. godine, podnosilac je podneo svoj zahtev Sudu.
6. Dana 5. februara 2021. godine, predsednica Suda je imenovala sudiju Nexhmija Rexhepija za sudiju izvestioca i Veće za razmatranje sastavljeno od sudija: Bekim Sejdiu (predsedavajući), Selvete Gërxhaliu-Krasniqi i Gresa Caka-Nimani.
7. Dana 12. februara 2021. godine, Sud je obavestio podnosioca zahteva i Apelacioni sud o registraciji zahteva.
8. Dana 27. maja 2021. godine, predsednica je donela odluku o zameni sudije Bekim Sejdiu u Veću za razmatranje, koji je dao ostavku na poziciju u Sudu dana 25. maja 2021. godine. Sudija Selvete Gërxhaliu-Krasniqi je imenovana kao predsedavajuća Veća za razmatranje, a sudija Remzije Istrefi-Peci imenovana je za članicu Veća za razmatranje.
9. Dana 2. juna 2021. godine, Veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca i jednoglasno iznelo preporuku Sudu o neprihvatljivosti zahteva

Pregled činjenica

10. Na osnovu spisa predmeta proizilazi da je Opštinski sud u Gnjilanu, dana 5. februara 2010. godine, na osnovu rešenja [T. br. 310/2009], utvrdio da su od ostavštine (odnosno, katastarske parcele 70403013-03847-0 koja se vodi prema

posedovnom listu UL-70403013-03252, na mestu zvanom "Sudullah Brestovci"), koja je bila upisana na ime E.F., oca podnosioca zahteva, nakon njegove smrti, N.F., brat podnosioca zahteva i podnosilac zahteva, oglašeni naslednicima na 1/2 idealnog dela gore navedene nepokretnosti.

11. Dalje, na osnovu spisa predmeta proizilazi da je N.F. podneo tužbeni zahtev Osnovnom sudu u Gnjilanu radi utvrđenja svojine u vezi sa poslovnim prostorom koji se nalazi u prizemlju na gore navedenoj katastarskoj parceli na mestu zvanom "Sudullah Brestovci", u površini od 64m².
12. Dana 8. oktobra 2012. godine, Osnovni sud u Gnjilanu je presudom [C. br. 542/10] usvojio tužbeni zahtev N.F. i utvrdio da je on na osnovu nasledstva vlasnik poslovnog prostora. Nakon žalbe podnosioca zahteva pred Apelacionom sudom, ovaj je, dana 7. aprila 2015. godine, presudom [Ac. br. 4302/2012] odbio žalbu podnosioca i uvažio kao pravilnu prvostepenu presudu. Podnosilac zahteva je podneo reviziju Vrhovnom sudu protiv dve gore pomenute presude, a Vrhovni sud je 8. novembra 2015. godine, rešenjem [Rev. br. 216/2015] usvojio reviziju podnosioca i vratio predmet Osnovnom sudu u Gnjilanu na ponovno suđenje. [Objašnjenje: ove tri odluke se ne nalaze u spisima predmeta]
13. Dana 14. oktobra 2016. godine, Osnovni sud u Gnjilanu je postupajući u ponovljenom suđenju, presudom [C. br. 597/15] usvojio kao osnovan tužbeni zahtev N.F., te i) utvrdio da je N.F. na osnovu nasledstva vlasnik poslovnog prostora koji se nalazi u prizemlju na gore navedenoj katastarskoj parceli, na mestu zvanom "Sudullah Brestovci", u površini od 64m²; i ii) obavezao podnosioca zahteva da mu nadoknadi sudske troškove. Osnovni sud je u obrazloženju svoje presude naveo da je nakon izvođenja dokaza i saslušanja svedoka, utvrđeno da je N.F. postao vlasnik spornog dela na osnovu usmenog sporazuma o raskidu porodične zajednice iz 1985/86 godine, te da je N.F. stekao ovo pravo na osnovu člana 33. Zakona o osnovama svojinskopravnih odnosa.
14. Neodređenog datuma, podnosilac zahteva je izjavio žalbu Apelacionom sudu protiv gore navedene presude Osnovnog suda u Gnjilanu, navodeći pogrešno utvrđeno činjenično stanje, bitne povrede odredaba postupka i pogrešnu primenu zakona.
15. Dana 18. septembra 2019. godine, Apelacioni sud je presudom [Ac. br. 18/17] odbio, kao neosnovanu, žalbu podnosioca zahteva, i potvrdio presudu [C. br. 597/15] Osnovnog suda u Gnjilanu od 14. oktobra 2016. godine, smatrajući da je ista pravilna i zakonita, da je činjenično stanje pravilno utvrđeno i da ista nije zahvaćena povredama odredaba postupka.
16. Dana 12. novembra 2019. godine, podnosilac zahteva je podneo reviziju Vrhovnom sudu protiv gore navedene presude Apelacionog suda, navodeći bitne povrede odredaba parničnog postupka i pogrešnu primenu materijalnog prava.
17. Dana 9. marta 2020. godine, Vrhovni sud je rešenjem [Rev. br. 45/2020] odbacio reviziju kao neblagovremenu. U rešenju Vrhovnog suda je objašnjeno da je podnosilac zahteva presudu Apelacionog suda primio 7. oktobra 2019. godine, a da je krajnji rok za podnošenje revizije bio 6. novembar 2019. godine, dok je podnosilac zahteva podneo reviziju 12. novembra 2019. godine, pa je usled toga revizija neblagovremena.

18. Neodređenog datuma, podnosilac zahteva je podneo Vrhovnom sudu zahtev za vraćanje u pređašnje stanje protiv gore navedenog rešenja Vrhovnog suda, navodeći da je svoju reviziju podneo Vrhovnom sudu u roku koji je predviđen u Zakonu o parničnom postupku.
19. Dana 26. oktobra 2020. godine, Vrhovni sud je rešenjem [CN. br. 11/2020] odbacio, kao nedozvoljen, zahtev podnosioca za vraćanje u pređašnje stanje, sa obrazloženjem da nijednom odredbom Zakona o parničnom postupku, nije predviđeno da stranka može uložiti ovo pravno sredstvo *“iz razloga i uzroka na koje se poziva podnosilac”*.

Navodi podnosioca zahteva

20. Podnosilac navodi da je rešenje [CN. br. 11/2020] Vrhovnog suda od 26. oktobra 2020. godine doneto uz povredu njegovih osnovnih prava i sloboda zagarantovanih članom 3. [Jednakost pred zakonom], članom 22. [Direktna primena međunarodnih sporazuma i instrumenata], članom 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje], članom 32. [Pravo na pravno sredstvo], članom 46. [Zaštita imovine], članom 54. [Sudska zaštita prava] i članom 102. [Opšta načela sudskog sistema] Ustava u vezi sa članom 6. i članom 13. EKLJP.
21. Podnosilac zahteva u vezi sa rešenjem [Rev. br. 45/2020] Vrhovnog suda od 9. marta 2020. godine, kojim je revizija odbačena kao neblagovremena, tvrdi pred Sudom sledeće: *“Što se tiče ovog pitanja, nadovezujući se na nalaze Vrhovnog suda Kosova, da je revizija primljena 07.10.2019. godine i da je rok za podnošenje revizije počeo da teče od 08.10.2019. godine, može se dokazati da je revizija po ovom pitanju Vrhovnom sudu Kosova dostavljena preporučenom poštom, i to dana 08.11.2019. godine ali pošto se prema zakonu revizija podnosi preko prvostepenog suda, greškom je predata Osnovnom sudu u Prištini - umesto da bude predata Osnovnom sudu u Gnjilanu, međutim Osnovni sud u Prištini, umesto da postupi prema zakonskoj obavezi i reviziju prosledi Osnovnom sudu u Gnjilanu, kao nadležnom sudu, vratio je reviziju tuženom, odnosno opunomoćenom predstavniku-advokatu. [...] Iz ovoga se može utvrditi da datum podnošenja revizije nije datum 12.11.2019. godine, kako je utvrdio Vrhovni sud Kosova, svojim rešenjem Rev. br. 45/2020, od 09.03.2020. godine, kojim je rešenjem kojim je odbacio kao neblagovremenu podnetu reviziju, koji je od Osnovnog suda u Prištini ustanovljen, kao datum prijema, nego datum dostave preporučenom poštom kako je i određeno zakonskim odredbama ZPP-a”*.
22. Podnosilac zahteva pred Sudom u suštini navodi da je u roku podneo reviziju Vrhovnom sudu, ali je istu pogrešno podneo preko Osnovnog suda u Prištini, a ne preko Osnovnog suda u Gnjilanu, i prema njegovim rečima, Vrhovni sud nije uzeo u obzir navode podnosioca zahteva.
23. Na kraju, podnosilac zahteva traži od Suda (i) da proglasi njegov zahtev prihvatljivim; (ii) da odluči da su rešenje [CN. br. 11/2020] Vrhovnog suda od 26. oktobra 2020. godine i rešenje [Rev. br. 45/2020] Vrhovnog suda od 9. marta 2020. godine u suprotnosti sa članovima 3, 22, 31, 32, 54. Ustava u vezi sa članom 6. i 13. EKLJP; (iii) da se dozvoli vraćanje u pređašnje stanje i da Vrhovni sud uzme u razmatranje žalbu podnosioca protiv nižestepenih presuda.

Relevantne zakonske odredbe

Zakon 03/L-006 o parničnom postupku

VRAĆANJE U PREĐAŠNJE STANJE

Član 129.

129.1 Ukoliko stranka ne ide uopšte a ročište ili izgubi rok za izvršenje neke parnične radnje i iz tog razloga izgubi pravo da kasnije izvrši parničnu radnju vazanu rokom, sud će dozvoliti ovoj stranci, po njenom predlogu, da kasnije izvrši tu radnju, ukoliko konstatuje da postoje opravdani razlozi koji se nisu mogli utvrditi a ni izbeći.

REVIZIJA

Član 211.

211.1 Protiv presude drugostepenog suda, stranke mogu da podnesu reviziju u roku od trideset (30) dana od dana kada im je uručena presuda.

Član 218.

Reviziju podnetu nakon isteka zakonskog roka, ili nepotpunu, putem rešenja odbacuje prvostepeni sud bez vođenja sudskog ročišta.

Član 221.

Zakasnelu, nepotpunu i nedozvoljivu reviziju rešenjem odbacuje revizioni sud, ukoliko jednu takvu stvar nije učinio prvostepeni sud u okviru njenih ovlašćenja (član 218 ovog zakona).

Ocena prihvatljivosti zahteva

24. Sud prvo razmatra da li su ispunjeni uslovi prihvatljivosti, koji su utvrđeni Ustavom i dalje precizirani Zakonom i Poslovnikom.
25. U tom smislu, Sud se poziva na stavove 1. i 7. člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, koji utvrđuju:

“1. Ustavni sud odlučuje samo u slučajevima koje su ovlašćene strane podnele sudu na zakonit način.
[...]
7. Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom”.
26. U nastavku, Sud takođe razmatra da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti koji su utvrđeni Zakonom. S tim u vezi, Sud se prvo poziva na

članove 47. (Individualni zahtevi), 48. (Tačnost podneska) i 49. (Rokovi) Zakona, koji propisuju:

Član 47.
(Individualni zahtevi)

“1. Svaka osoba ima pravo da od Ustavnog suda zatraži pravnu zaštitu ukoliko smatra da njena Ustavom zagarantovana prava i slobode krši neki javni organ.

2. Osoba može da podnese pomenuti podnesak samo nakon što su iscrpljena sva ostala zakonom određena pravna sredstva”.

Član 48.
(Tačnost podneska)

“Podnosilac podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode su mu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori”.

Član 49.
(Rokovi)

“Podnesak se podnosi u roku od 4 meseci. Rok počinje od dana kada je podnosilac primio sudsku odluku [...]”.

27. Sud se dalje poziva i na pravilo 39. [Kriterijum o prihvatljivosti] Poslovnika:

Pravilo 39.
(Kriterijum o prihvatljivosti)

“(1) Sud može smatrati zahtev prihvatljivim:

[...]

c) ako je zahtev podnet u roku od četiri meseca od dana kada je odluka o poslednjem delotvornom pravnom sredstvu dostavljena podnosiocu zahteva, i

[...]”.

28. Što se tiče ispunjenja ovih zahteva, Sud utvrđuje da je podnosilac zahteva ovlašćena strana koja osporava akta javnih organa, odnosno rešenje [CN. br. 11/2020] Vrhovnog suda Republike Kosovo od 26. oktobra 2020. godine u vezi sa rešenjem [Rev. br. 45/2020] Vrhovnog suda od 9. marta 2020. godine. Podnosilac zahteva je takođe razjasnio prava i slobode za koje tvrdi da su mu povređeni u skladu sa zahtevima iz člana 48. Zakona.
29. U nastavku, Sud ocenjuje da li je podnosilac ispunio uslove iz člana 49. Zakona u vezi sa pravilom 39 (1) (c) Poslovnika, pri čemu Sud mora da razmotri da li je ispunjen uslov za rok od 4 (četiri) meseca u odnosu na "poslednju odluku" donetu kao rezultat "delotvornog pravnog sredstva", kako se zahteva uslovima prihvatljivosti koji su propisani Zakonom i dalje razjašnjeni Poslovnikom.

30. Sud podseća da je svrha zakonskog roka od 4 (četiri) meseca, u skladu sa članom 49. Zakona i pravilom 39 (1) (c) Poslovnika, ta da promoviše pravnu sigurnost, obezbeđujući da se slučajevi koji se odnose na ustavna pitanja razmatraju u razumnom vremenskom roku i da se spreči da se stranke i druga uključena lica u sudskim postupcima drže u stanju neizvesnosti duži vremenski period (vidi, *mutatis mutandis*, predmet *Sabri Güneş protiv Turske*, predstavka br. 27396/06, presuda ESLJP-a od 29. juna 2012. godine, stav 39; i slučaj Ustavnog suda br. KI140/13, *Ramadan Cakiqi*, rešenje o neprihvatljivosti od 17. marta 2014. godine, stav 24).
31. Sud ocenjuje da su zahtev za iscrpljivanje pravnih sredstava i kriterijum da se zahtev podnosi u roku od 4 (četiri) meseca usko povezani (vidi, *mutatis mutandis*, predmet ESLJP-a *Jeronovičs protiv Letonije*, presuda od 6. juna 2016. godine, stav 75).
32. Sud je dosledno naglašavao da podnosioci zahteva moraju iscrpeti sva pravna sredstva za koja se očekuje da su, između ostalog, delotvorna. Samo delotvorna sredstva se mogu uzeti u obzir od strane Suda, pošto podnosioci zahteva ne mogu produžiti vremenske rokove koji su propisani Zakonom i Poslovníkom, koristeći pravna sredstva koja nisu predviđena (nisu dozvoljena) zakonom (vidi, *mutatis mutandis*, predmet ESLJP-a *Fernie protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, br. 14881/04, odluka iz januara 2006. godine; vidi, takođe, Ustavni sud, slučaj KI120/17, podnosilac *Hafiz Rizahu*, rešenje o neprihvatljivosti od 7. decembra 2017. godine, stav 31, slučaj KI118/17, podnosilac *Isuf Bajrami*, rešenje o neprihvatljivosti od 19. aprila 2018. godine, stav 37, i nedavno, slučaj KI141/18, podnosilac *Gordana Dončić*, rešenje o neprihvatljivosti od 26. septembra 2018. godine, stav 42; KI112/19, podnosilac *Ilir Kabashi*, rešenje o neprihvatljivosti od 7. novembra 2019. godine, paragraf 38).
33. S tim u vezi, Sud naglašava da ocena da li je određeno pravno sredstvo delotvorno sa stanovišta Zakona i Poslovnika i koja je podnosilac zahteva dužan da iscrpi i koja se moraju uzeti u obzir u svrhu roka od četiri (4) meseca, zavisi od niza faktora, tačnije od žalbe podnosioca, obima zakonskih i ustavnih obaveza redovnih sudova i specifičnosti slučaja.
34. U tom smislu, Sud ponovo naglašava da podnosilac zahteva osporava rešenje [CN. br. 11/2020] Vrhovnog suda od 26. oktobra 2020. godine u vezi sa rešenjem [Rev. br. 45/2020] Vrhovnog suda od 9. marta 2020. godine. S tim u vezi, podnosilac tvrdi da je u roku podneo reviziju Vrhovnom sudu, ali da je pogrešno podneo Osnovnom sudu u Prištini a ne nadležnom sudu, odnosno Osnovnom sudu u Gnjilanu i da Osnovni sud u Prištini nije prosledio reviziju Osnovnom sudu u Gnjilanu već je istu vratio podnosiocu zahteva. Prema njegovim rečima, Vrhovni sud nije uzeo u obzir navode podnosioca zahteva da je revizija podneta blagovremeno.
35. Shodno tome, prilikom ocene da li su ispunjeni uslovi prihvatljivosti, Sud mora da oceni da li je odluka koja se osporava, odnosno rešenje [CN. br. 11/2020] Vrhovnog suda od 26. oktobra 2020. godine, doneto kao rezultat delotvornog pravnog sredstva. To znači da se mora oceniti da li je zahtev za vanredno sudsko preispitivanje podnet protiv rešenja [Rev. br. 45/2020] Vrhovnog suda od 9. marta 2020. godine, predstavljao pravno sredstvo koje je dozvoljeno i utvrđeno zakonom.

36. S tim u vezi, Sud podseća na rešenje [CN. br. 11/2020] Vrhovnog suda, koji je u obrazloženju zahteva za vraćanje u predašnje stanje u kojem je odbacio isti kao nedozvoljen, naglasio: *"Predlog za vraćanje predašnjeg stanja na osnovu člana 129. stav 1 ZPP-a, se može podneti ako stranka propusti rok za izvršenje neke proceduralne radnje i zbog ovoga, gubi pravo da kasnije izvrši proceduralnu radnju što se tiče roka, sud će dozvoliti ovoj stranki, uz njen predlog, da kasnije izvrši ovu proceduralnu radnju ako utvrđuje da postoje opravdani razlozi koji se nisu mogli predvideti ili izbeći. U konkretnom slučaju, stranka je preduzela proceduralnu radnju, podnošenje revizije ali istu nije podneo u zakonskom roku, za šta je, Vrhovni sud odbacio reviziju tuženog kao neblagovremenu. Nijednom odredbom ZPP-a se ne predviđa kako stranka može koristiti predlog za vraćanje u predašnje stanje protiv rešenja Vrhovnog suda, zbog razloga na koje se poziva tuženi"*.
37. U tom smislu, Sud takođe ukazuje da Zakon o parničnom postupku u svom članu 129. stav 1. utvrđuje:

Član 129.

129.1 Ukoliko stranka ne ide uopšte a ročište ili izgubi rok za izvršenje neke parnične radnje i iz tog razloga izgubi pravo da kasnije izvrši parničnu radnju vazanu rokom, sud će dozvoliti ovoj stranci, po njenom predlogu, da kasnije izvrši tu radnju, ukoliko konstatuje da postoje opravdani razlozi koji se nisu mogli utvrditi a ni izbeći.

38. U svetlu ovoga, Sud primećuje da je podnosilac zahteva podnošenjem "zahteva za vraćanje u predašnje stanje", zapravo koristio pravno sredstvo koje nije bilo predviđeno Zakonom. To je jasno potvrdio i Vrhovni sud u osporenom rešenju. Međutim, osporeno rešenje nije odluka koja je povezana sa poslednjim delotvornim pravnim sredstvom, kako je utvrđeno u pravilu 39 (1) (c) Poslovnika u vezi sa zahtevima iz člana 49. [Rokovi] Zakona.
39. Stoga, Sud naglašava da je Vrhovni sud proglasio nedozvoljenim zahtev podnosioca zbog toga što se ovo pravno sredstvo ne može podneti ako je podnosilac propustio rok za izvršenje određene procesne radnje i iz tog razloga izgubio pravo da kasnije izvrši procesnu radnju vezanu rokom i da je u slučaju koji se nalazi pred nama stranka propustila rok za podnošenje revizije svojom krivicom jer nije podneo reviziju blagovremeno i u ovakvim situacijama nijednom odredbom Zakona o parničnom postupku nije predviđeno da stranka može da koristi predlog za vraćanje u predašnje stanje protiv odluke Vrhovnog suda iz razloga i uzroka na koje se poziva podnosilac.
40. S tim u vezi, Sud ocenjuje pravilnom i utemeljenom ocenu Vrhovnog suda koji je odbio kao nedozvoljen zahtev podnosioca za vraćanje u predašnje stanje. To stoga što je podnosilac svojom krivicom propustio rok za podnošenje revizije i iz istih razloga podnosilac nije mogao da koristi pravno sredstvo za vraćanje u predašnje stanje.
41. Stoga, Sud, uzimajući u obzir žalbu podnosioca, obim zakonskih i ustavnih obaveza redovnih sudova i specifičnosti slučaja, smatra da "poslednju odluku", u slučaju

podnosioca zahteva, u smislu pravila 39 (1) (c) i sudske prakse Suda, u slučaju podnosioca predstavlja rešenje [Rev. br. 45/2020] Vrhovnog suda od 9. marta 2020. godine.

42. Kao zaključak, u skladu sa pravilom 39 (1) (c) Poslovnika, zahtev je podnet po isteku vremenskog roka i samim tim, neprihvatljiv.

IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud Republike Kosovo, u skladu sa članom 113.7 Ustava i pravilom 39 (1) (c) Poslovnika, dana 2. juna 2021. godine, jednoglasno

ODLUČUJE

- I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;
- II. DA DOSTAVI ovu odluku stranama;
- III. DA OBJAVI ovu odluku u Službenom listu, u skladu sa članom 20.4 Zakona; i
- IV. Ova odluka stupa na snagu odmah.

Sudija izvestilac

Nexhmi Rexhepi

Predsednica Ustavnog suda

Arta Rama-Hajrizi